

ΚΩΔΙΚΟΣ 111131

ΚΩΔΙΚΟΣ 1131

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Τριμηνιαία έκδοσις τῆς ὁμωνύμου
ὀρθοδόξου χριστιανικῆς ἀδελφότητος
Ἄλ. Ὑψηλάντου 129, 262 25 ΠΑΤΡΑΙ, Τηλ. 2610 276.731

Ανοικτὴ ἐπιστολὴ
πρὸς

τὸν ἐξοχώτατον Πρωθυπουργὸν κ. Κυριάκον Μητσοτάκην.

Ἐξοχώτατε κ. Πρωθυπουργέ. “Χαίρετε ἐν Κυρίῳ”.

Εἶναι κοινὴ καὶ ἀναντίρρητος διαπίστωσις τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τῶν μελῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ὅτι ἡ διοίκησις Τῆς, ἔχει ὑποστῆι ὑποβάθμισιν τῆς πνευματικότητος Τῆς καὶ δὲν δύνάται ν’ ἀνταποκριθῆ πλήρως, εἰς τίς σημερινές ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου Τῆς καὶ τοῦτο ὀφείλεται, ἐν πολλοῖς, εἰς τὸν τρόπον ἐκλογῆς τῶν Ἀρχιερέων Τῆς.

Ἄπαντες, Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ λαϊκοί, παραδέχονται ὅτι ὄλους τοὺς Ἀρχιερεῖς, ἐκτός σπανιωτάτων ἐξαιρέσεων, τοὺς διορίζει ὁ ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπος καὶ κατόπιν ἔρχεται ἡ σεβαστὴ Ἱεραρχία νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν διορισμόν!

Μόνον ὁ Ἐπίσκοπος ποὺ γίνεται Ἀρχιεπίσκοπος ἀλλάζει γνώμη, ἐπειδὴ θέλει νὰ τοὺς διορίξῃ ὁ ἴδιος!

Οἱ Ἀρχιερατικὲς ἐκλογές μετὰ τὸ 1974 καὶ ἐξῆς καὶ ἰδιαιτέρως μετὰ ὅσα συνέβησαν μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ Ἀρχιερέως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γλυφάδος, τὸν Μάρτιο τοῦ 2019, ἀποδεικνύουν “τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές”.

Διὰ τοῦτο Σᾶς παρακαλοῦμε θερμῶς, ὅπως ἐνεργήσετε τὰ δέοντα, ὥστε νὰ διευρυνθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκλεκτόρων καὶ νὰ συμμετέχῃ εἰς πρώτην φάσιν, ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς ἱερέων καὶ λαϊκῶν, ὥστε νὰ ἐκλέγονται Ἀρχιερεῖς, οἱ πῖο ἀγωνιστικὰ ἅγιοι κληρικοί, ὅπως ἔκανε πρὸ ἐξῆντα (60) ἐτῶν περίπου, ἡ κυβερνώσα τότε παράταξις, ποὺ τώρα ἠγήσθη.

Ἡ, κατὰ τὰ ἀνθρώπινα, μικρὴ “Ἐνοριακὴ Κίνησις”, ἔθιξε τὸ θέμα ἀκροθιγῶς εἰς τὸ ὑπ’ ἀριθ. 13/1987 τεύχος τοῦ ὁμωνύμου περιοδικοῦ τῆς καὶ διὰ πολλῶν εἰς τὰ ὑπ’ ἀριθ. 53/1995, 91/2002, 166/14 καὶ προσφάτως καὶ ἐτόλμησεν νὰ προτείνῃ ἕνα προσχέδιον, πρὸς μελέτην καὶ ἀναμόρφωσιν.

ΕΤΟΣ 36ον • ΠΑΤΡΑΙ • ΜΑΡΤΙΟΣ 2020 • ΑΡΙΘ. 189

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΑΣΚΗΣΙΣ

Ο Χριστιανισμός είναι άθλημα. Οί πραγματικοί χριστιανοί είναι άθληταί. Είναι συναθληταί εις ένα κοινό αγώνισμα με όλους τούς ανθρώπους. Είναι "μία ψυχή συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου" (Φιλ. Α27) Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐσταυρωμένου καὶ ἀναστάντος.

Ἐάν ἡ ἄθλησις καὶ ἡ "πρὸς ὀλίγον ὠφέλιμος... γυμνασία τοῦ σώματος" (1 Τιμ Α8) εἶναι ἀπαραίτητος, πόσον ἀπαραίτητος εἶναι ἡ γυμνασία τῆς ἀθανάτου ψυχῆς καὶ τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου;

Δι' ἓναν λογικόν ἄνθρωπον δέν ὑπάρχει δίλημα καὶ ἀγωνίζεται διὰ τὴν καλλιέργειαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ προσώπου, συμφώνως μετὰ τὸ ἱερόν λόγιον "ἐπιμελοῦ ψυχῆς πράγματος ἀθανάτου".

Ἡ πνευματικὴ ἄθλησις δέν εἶναι μικρὴ, εἶναι μεγάλη καὶ πολλή, μετὰ τὴν ὁποῖαν ἠθλοῦντο οἱ πῶτοι χριστιανοί, τὴν ὁποῖαν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος παρακαλεῖ νὰ ἐνθυμηθοῦν γράφοντας: "Ἀναμιμησθε δέ τὰς πρότερον ἡμέρας ἐν αἷς φωτισθέντες πολλὴν ἄθλησιν ὑπομείνατε παθημάτων" (Εβρ. 132)

Ἀκόμη ἡ ἄθλησις πρέπει νὰ εἶναι συνεχῆς ἰσόβια, καθὼς προτρέπῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: "Σὺ δέ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ... ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως" (1 Τιμ ΣΤ Η-12) καὶ "γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου". (Αποκ. Β10).

Ἡ ἄθλησις θέλει ὑπομονὴ καὶ ἐπιμονή, διὰ νὰ ἀποδώσῃ καρπὸς, τόσον εἰς τὴν σωματικὴν εὐρωστίαν, ὅσον καὶ εἰς τὴν πνευματικὴν καλλιέργειαν καὶ πρόδον, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ "καθ' ὁμοίωσιν" (Γεν. Α26) καὶ νὰ καρποφορήσῃ "ἐν ὑπομονῇ" (Αουκ. Η15).

Εἶναι γραμμένον ὅτι "ὑπομονῆς ἔχετε χρειαν" (Εβρ. 136) "Δι' ὑπομονῆς τρέχοντες τὸ προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα". (Εβρ. ΙΒ1) "Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν" (Αουκ. ΚΑ19) "Ὁ δὲ ὑπομείνας ἕως τέλους οὗτος σωθήσεται" (Ματθ. 122) Πάντες οἱ ἄγιοι "φωτισθέντες πολλὴν ἄθλησιν" (Εβρ. 132) ὑπέμειναν.

Ἀκόμη δὲ γέγραπται ὅτι, "ἔάν ἐπιμείνης τῇ χρηστότητι" (Ρωμ. ΙΑ28) Θὰ εἶρῃς μέγα ἔλεος παρὰ Θεοῦ καὶ "εἴ γε ἐπιμένετε τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἑδραῖοι καὶ μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ εὐαγγελίου οὐ ἠκούσατε... παραστήσαι ὑμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀναγκλήτους κατ' ἐνώπιον αὐτοῦ" (Κολασ. Α 22-23) τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἄσκησις θὰ φέρῃ τὸν φθαρτὸν ἢ τὸ ἀφθαρτον στέφανον τῆς νίκης, ὅταν γίνεται συμφώνως μετὰ ὀρισμένους κανόνες καὶ ὄχι ὅπως θὰ ἠθελε κάποιος ἀθλούμενος, "ἔάν δὲ καὶ ἀθλή τις οὐ στεφανοῦται ἔάνβ μή νομίμως ἀθλήσῃ" (2 Τιμ Β5).

Οἱ ἄθληταί διαφόρων ἀθλημάτων, διδάσκονται τούς κανόνες τοῦ ἀθλήματος, ἀπὸ ἐμπείρους προπονητῆς καὶ τούς ἐφαρμόζον προπονητέοι μέσα εἰς τὰ διάφορα στάδια καὶ εἰς τούς διαφόρους ἐπισημούς ἀγῶνες καὶ τούς ἐφαρμόζον ἐπακριβῶς, διὰ νὰ ἐπικυρωθῇ ἡ ἐπιτυχὴς ἀπόδοσις των, εἰ δ' ἄλλως, θὰ εἶναι ἄκυρος καὶ δέν ἔχει καμμίαν ἀξίαν ἢ νίκη των.

Τοιοῦτοτρόπως καὶ εἰς τούς πνευματικούς ἀθλητικούς ἀγῶνες χρειάζεται γνῶσις τῶν κανόνων καὶ προπόνησις εἰς τὸ "στάδιον" τῆς καθημερινῆς ζωῆς, μετὰ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ βοήθειαν, ἐμπείρου πνευματικοῦ καὶ χαρισματοῦχου ὁδηγοῦ.

Οἱ πνευματικοὶ ἀγῶνες φέρουν πνευματικούς καρπὸς καὶ "τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον" (1 Πέτρ. Ε4) ὅταν γίνονται μέσα εἰς τὸ στάδιον ποῦ ὀνομάζεται "μία ἁγίαν καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ (Ὁρθόδοξος) Ἐκκλησία" καὶ μόνον.

Ὁ κάθε χριστιανός, κληρικός καὶ λαϊκός, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκη νὰ ἔχῃ ἓναν πνευματέμφορον, νόμιμον καὶ κανονικόν κληρικόν, ὡς ὁδηγόν καὶ ἐξομολόγον, ὁ ὁποῖος νὰ ἔχῃ καὶ αὐτὸς ἄλλον παρόμοιον ὁδηγόν, διὰ νὰ δύναται νὰ τὸν ὁδηγῇ καὶ βιωματικά πρὸς τὸ "ὁμοιωθῆναι Θεῷ".

Ἡ ἐπιλογὴ τοῦ πνευματικοῦ ὁδηγοῦ, εἶναι σπουδαιότερα ἀπόφασις τοῦ κάθε χριστιανοῦ καὶ πρέπει νὰ εἶναι προϊόν ἐλευθερίας, καρπὸς προσευχῆς καὶ προσοχῆς καὶ νὰ ἔχῃ τὸ στοιχεῖον τῆς "θεοσημίας". Διότι εἰς τὸν πνευματικὸς ἐξομολόγους ὀφείλομεν ὑπακοὴν ἀπόλυτον.

Ὅμως μία ὑπακοὴν δυναμικὴν, ἢ ὅποια πρέπει νὰ εἶναι προϊόν τῆς ἐλευθέρως βουλήσεώς μας καὶ ὄχι παθητικὴ καὶ ἀπὸ ἀδυναμίαν καὶ προϊόν διαφόρων σκοπιμοτήτων ὑλικῶν καὶ ἀδυναμιῶν, ποῦ δέν θέλομεν νὰ τίς θεραπεύσωμεν.

Εἰς ὅλα τὰ θέματα διατηπώνομε ἄνευ φόβου καὶ πάθους τὴν γνώμην μας καὶ τὰ λογικά ἐπιχειρήματά μας καὶ ἐφ' ὅσον ὁ πνευματικὸς μας ἐπιμένει, μιμούμεθα τὸν ἀπόστολο Πέτρο, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς ἀρνήθηκε νὰ "χαλάσῃ" τὸ δίχτυον, ὅμως τελικὰ ὑπήκουσε λέγοντας, "ἐπὶ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίχτυον" (Αουκ. Ε5) καὶ συνέλαβε τόσα πολλὰ ψάρια, ποῦ τὸν συνεκλόνησαν καὶ ἠκολούθησεν ἀπὸ ἐκείνην τὴν στιγμήν τὸν Κύριον.

Ἐάν παρ' ἐλπίδα πλανηθοῦμε καὶ δὲν ἐπαναπαυόμεθα ἀπὸ τὸν πνευματικόν, δυνάμεθα νὰ ἀναζητήσωμε ἄλλον. Ὅμως ἐάν καὶ ὁ ἄλλος δὲν μᾶς ἐπαναπαύει, τότε εἰς ἡμᾶς τὸ λάθος καὶ πρέπει εἰλικρινέστερα νὰ μετανοήσωμεν.

Περὶ τὸν εἶναι νὰ τονίσωμεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ κρύψωμεν ἀπὸ τὸν πνευματικόν μας κανένα λάθος μας, καμμία κακὴν συμπεριφορὰν μας, κανέναν μελλοντικὸν στόχον μας καὶ ἀσφαλές εἶναι κάποτε νὰ ζητᾶμε τὴν συμβουλὴν του καὶ εἰς κάποιες λεπτομέρειες τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς.

"Μήτε φύγε μήτε πῖε, ἀνευ τῆς τοῦ πατρὸς γνώμης", συνεβούλευε τοὺς μοναχοὺς ὁ Συμεὼν ὁ Νεὸς Θεολόγος.

Ἡ κτήσις καὶ ἡ χρῆσις τῶν ὑλικῶν πραγμάτων εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχουν τὴν εὐλογίαν τοῦ πνευματικοῦ, διὰ νὰ ἀποβαίνουν ὠφέλιμα καὶ εὐχάριστα εἰς τὴν παρούσαν φάσιν τῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴ γίνονται αἰτία πολλῶν καταστρεπτικῶν συνηθειῶν, πού καταλήγουν εἰς οἰκογενειακὰς τραγωδίας καὶ νὰ διακυβέβεται ἡ μακαρία χαρὰ τῆς αἰωνίου, πέραν τοῦ τάφου, ζωῆς.

Ἡ ἀσκήσις εἶναι ἀπαραίτητος διὰ νὰ θέλωμε καὶ νὰ δυνάμεθα νὰ ἐκπληροῦμε τὸ νομικὸν καθήκον, τῆς προσευχῆς, τῆς νηστείας, τῆς μελέτης τῶν ἱερῶν βιβλίων, τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς συμμετοχῆς μας εἰς τὴν ἱερὰ λατρευτικὴν συνάξει τῆς Ἐκκλησίας μας.

"Ὅταν γνωρίσωμεν ἀπὸ βρέφος τὰ ἱερὰ γράμματα" (2Τιμ Γ15) καὶ ἀποκτήσωμε τὴν καλλὴν συνήθειαν καὶ ἀγωνιζώμεθα νὰ τὴν διατηρήσωμεν, χωρὶς νὰ τὴν ἀπολυτοποιήσωμε, αὐτὴ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ πειρασμοῦ εἶναι προστατευτικὸν ἀνάχωμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὅποιον συντρίβονται οἱ ἐπιθέσεις τοῦ πονηροῦ.

Ἀκόμη οἱ καλὴς συνήθειες τοῦ νομικοῦ καθήκοντος, σιγὰ σιγὰ περιορίζουν τὰ πάθη τῆς καρδιάς καὶ τὸ ἔθος γίνονται ἦθος καὶ μένει χῶρος νὰ εἰσελθῇ καὶ νὰ μένη εἰς τὴν καρδίαν μας ἡ χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Τὸ νομικὸ καθήκον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ δὲν σώζει τὸν ἄνθρωπον. Διότι "ἐξ ἔργων νόμου οὐ δικαιοθήσεται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ" (Ρωμ Γ20). "Χάριτι ἐστε σεσωσμένοι, διὰ τῆς πίστεως" (Εφ. Β8). Ὅμως "πίστις χωρὶς ἔργων νεκρά ἐστὶ" (Ἰακ. Β26) καὶ ἐπομένως δὲν σώζεται ὁ ἄνθρωπος "ἐκ πίστεως" μόνον (Ἰακ. Β24) ὅπως δὲν σώζονται οἱ δαίμονες οἱ ὅποιοι "πιστεύουσι καὶ φρίσσουσι" (Ἰακ. Β19).

Δηλαδή, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ μᾶς σώζει, ὅταν

ἡ ψυχὴ μας, διὰ τῆς πίστεως εἶναι δεκτικὴ τῆς χάριτος. Τότε ἡ πίστις συνεργεῖ εἰς τὰ καλὰ ἔργα καὶ τὰ καλὰ ἔργα τελειοποιοῦν καὶ αὐξάνουν τὴν σώζουσα πίστιν. (Βλέπε Ἰακώβου Β 21-26).

Ἡ χάρις δίδεται ἀπὸ τὸν Κύριον Ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, διὰ τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὁ ἄνθρωπος πού δὲν συμμετέχει εἰς τὰ μυστήρια, μὲ κέντρον τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας, στερεῖται οἰκιοθελῶς τῆς χάριτος καὶ ἐπομένως στερεῖται τῆς πραγματικῆς χαρᾶς πού δίδει μόνον ὁ Χριστός.

Κύριον ἐμπόδιον εἰς τὸ νὰ μὴ συμμετέχωμε εἰς τὸ μυστήριον τῆς θείας εὐχαριστίας εἶναι τὸ πάθος τοῦ ἐγωισμοῦ μας. Τὸ ἀρρωστημένο ΕΓΩ μᾶς ἐμποδίζει νὰ ταπεινωθῶμε ἐνώπιον Θεοῦ καὶ νὰ ζητήσωμεν τὴν χάριν Του καὶ τὸ ἔλεός Του.

Ἀν μᾶς ἀφίνει νὰ ὑπερβῶμε τὴν ἀδυναμίαν μας καὶ τὴν ἀδυναμίαν πολλῶν φορέων τῆς χάριτος καὶ λειτουργῶν τῶν θυσιαστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ νὰ ἀπολαύσωμε τὴν δωρεάν τοῦ Χριστοῦ, πού δίδει καὶ διὰ τῶν ἀναξίων κληρικῶν, λειτουργῶν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἡ ἀσκήσις καὶ ἡ προσπάθεια νὰ ἐκπληρώσωμε τὸ νομικὸ καθήκον ἐναντι τοῦ Θεοῦ, καθ' ἀρχὰς εἶναι κάπως κουριαστικόν καὶ φαίνεται ὡς πρῶξις ἀνελεύθερος, καὶ διὰ τοὺς μακρὰν τῆς Ἐκκλησίας φαίνεται πολὺ κουραστικώτερον καὶ ἀνώφελον καὶ τελειῶς ἀδόνητον καὶ διὰ τοῦτο στρέφονται σὲ ἄλλες δραστηριότητες τῆς κοσμικῆς ζωῆς, ἡ ὅποια τελικὰ τοὺς ἀπογοητεύει.

Ἄλλοι στρέφονται εἰς δαιμονιώδεις, τάχα θρησκευτικὰς ομάδας, οἱ ὅποιες τοὺς καταδυναστεύουν καὶ τοὺς ἀφαιροῦν τὴν προσωπικὴν τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ὅποιαν σέβεται ἀπολύτως ἡ ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μας, καὶ τοὺς καταστρέφουν ψυχικά, σωματικά καὶ οικονομικά.

Ὡς ζωντανὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἔστω κάπως πληγωμένα ἀπὸ τὰ "βέλη τοῦ πονηροῦ", ὡς εὐχαριστοῦμε καὶ ὡς δοξάζομε τὸν Κύριον, πού μᾶς ἀνέχεται καὶ μᾶς στέλνει ἀμέτρητες δωρεάς, ἔστω ἐάν ἡμεῖς τὴν οἰκοιοποιήσωμε καὶ ὡς τὸν παρακαλοῦμε συνεχῶς λέγοντας εἰς τὴν προσευχῆς μας:

"Κύριε "μη εἰσηνέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ". "Παράτεινον τὸ ἔλεός Σου" "Πρόσθεε ἡμῖν πίστιν" (Λου ΙΖ15) καὶ ἀξιωνέ μας τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας Σου, ἀπὸ σήμερον καὶ ὅσο ζοῦμε μὲ τὴν χάριν Σου εἰς τὸν παρόντα "αἰῶνα" καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας τῶν αἰῶνων" Ἀμήν.

Διατί τόσα διαζύγια;

Σχεδόν όλοι οι ψυχολόγοι και οι κοινωνιολόγοι, προσπαθούν να έρμηνεύσουν την μεγάλην αύξηση των διαζυγίων εις την έποχήν μας, έρευνώντας τά τελευταία αίτια της τελικής φάσεως της διαλύσεως του γάμου, χωρίς να έρευνούν τά πρωτογενή αίτια και οι πιά πολλοί ούτε καν τά υποπτεύονται ότι υπάρχουν.

Οι πιά πολλοί πού χωρίζουν, όταν κάποιος τους έρωτήσει, πιά ήταν τό σημαντικό γεγονός και αίτιον, πού τους ώθησεν εις τό διαζύγιον, δέν είναι εις θέσιν να άπαντήσουν πειστικώς και άραδιάζουν άσήμαντα γεγονότα και συνηθισμένες άφορμές και άδυναμίες, οι όποιες δέν δικαιολογούν την τραγικήν αυτήν άπόφασιν διά τους ίδιους και τά τέκνα τους.

Πάντοτε ύπήρχαν διαζύγια, ή τρομακτική όμως αύξησης των όφείλεται εις πολλά αίτια. Κυρίως όμως είναι, τούλάχιστον διά τόν λεγόμενον δυτικόν κόσμον, ή μονομερής αύξησης των όλικων αγαθών και ή εύμάρεια πού άπολαμβάνει ό μέσος άνθρωπος της αύσεως, άδιαφορώντας διά την αντίστοιχον ανάπτυξιν των πνευματικών αξιών, την καλλιέργειαν του προσώπου, την επίτευξιν του "καλού καγαθού" των αρχαίων προγόνων μας και του "καθ' όμοίωσιν", τό όποιον θέτει ως στόχον ό ένσυνείδητος όρθόδοξος χριστιανός, μέ την βοήθειαν του γάμου.

Ό δυτικός τρόπος ζωής έχει ως στόχο, μόνον την "εύημερίαν του άτομου" και ή συντριπτική πλειοψηφία έχει ως σύνθημα τό "φάγωμεν πίωμεν αύριον γάρ άποθήσκωμεν" και επί τό λαϊκώτερον "γλεντάτε νέοι τόν ντουινά γιατί ό καιρός διαβαίνει, κι όποιος θά μπη στην μαύρη γη, πίσω δέν ξαναβγαίνει" και ζούν κατά τοιούτον τρόπον, ώστε να ισχύη δι' αυτός τό του άποστόλου Παύλου γραφέν, "ών Θεός ή κοιλία και ή δόξα έν τη αίσχυνη αυτών" (Φιλ. Γ19)

Οι άνθρωποι αυτοί δέν έχουν λύσει τό ύπαρξιακό πρόβλημα και διά τούτο όχι μόνον δέν γνωρίζουν τόν προορισμόν των, την "έντελέχειάν" των, όπως χαρακτηριστικά λέγει ό Άριστοτέλης, αλλά ούτε καν υποπτεύονται ότι ύπάρχει κάποιος άλλος προορισμός, εκτός της προσαρμοστικότητας εις τό επίγειον περιβάλλον.

Δέν ήμπορούν να αξιολογήσουν τά επίγεια ύπό "τό πρίσμα της αιωνιότητας" "cum species aeternitatis", όπως τά αξιολογούσαν οι ρωμαίοι φιλόσοφοι της αρχαιότητας.

Τό έλληνικό "φιλότιμο" και ή "θυσιαστική

άγάπη" πού ζητά ό Κύριος Ιησός Χριστός, είναι άνόπαρκα διά τους ύλόφρονες.

Όλοι όσοι πιστεύουν ότι είναι άτομα και μονάδες μιας άγέλης άνθρωποιών ζώων και δέν γνωρίζουν ούσιαστικά διατί ζούν και τί θέλουν να έπετύχουν εις την ζωήν, είναι φυσικόν άκόλουθον, να μην γνωρίζουν διατί έρχονται εις γάμον και τί ζητούν από τόν γάμον και μέ ποιά κριτήρια θα πρέπη να συζευχθούν.

Συνήθως έρχονται εις γάμον από την έλξιν πρós τό έτερον φύλλον, πρós ικανοποίησιν του ένστικτου, της "Libido", από την ένστικτώδη άνάγκη της ικανοποίησης της μητρότητας και της πατρότητας, διά την εύκολώτεραν διαβίωσιν και πρós κάλυψιν των προσωπικών άναγκών και άπολαύσεων.

Η έννοια της θυσίας και της προσφοράς πρós τό έτερον ήμισυ, είναι παντελώς άγνωστος και διά τους δύο και επειδή δέν είναι δυνατόν να ικανοποιηθί πλήρως τό άρρωστημένο ΕΓΩ και των δύο, ή σύγκρουσις και τό διαζύγιον είναι ή φυσική κατάληξις.

Όταν όμως, "γάμος έστι", διά δύο ελεύθερες προσωπικότητες, όπως τόν όρίζει ό νομοδιδάσκαλος Μοδεντίνος, ό όποιος δέν ήτο Χριστιανός, "ένωσις άνδρός και γυναικός και συγκλήρωσις του βίου παντός Θείου και ανθρώπινου δικαίου κοινωνία", όταν ό γάμος έχει ως πρώτον στόχον την άλληλοκαλλιέργειαν, αν άλληλοβοήθειαν, και άλληλοσυμπλήρωσιν, πρós επίτευξιν του "καθ' όμοίωσιν", όταν ή θυσιαστική άγάπη του άνδρογύνου ανανεώνεται μέσα εις την χαριτόβρυτον ζωήν της όρθοδόξου Έκκλησίας μας, τότε, όποιες άδυναμίες και άστοχίες, γράφε άμαρτίες, και εάν συμβούν, δέν διαλύεται, διότι γνωρίζουν πώς και από πού, να περιμένουν συμβουλές και δυνάμεις και όχι μόνον διά να θεραπεύουν τίς πληγές και να διορθώνουν τά λάθη τους, αλλά και να τά μεταβάλλουν εις έφαλτήρια, διά πνευματικήν άνοδον και σύσφιξιν του ιερού δεσμού των.

Τότε συνειδητοποιούν ότι ή πραγματική χαρά και ή άπόλαυσις των του γάμου, δέν επίτυγχάνεται από τό "λαμβάνειν", αλλά από τό "διδόναι".

Τότε ή πληρότης της ικανοποίησης από τά του γάμου, δέν έξαρτάται από τό έτερον ήμισυ, αλλά από τόν καθένα και την κάθε μία, διότι

Συνέχεια εις την σελ. 87

Εὐχαριστοῦμε πού μᾶς συμπαρίστασθε καί εὐχόμεθα καλή Τεσσαρακοστή καί χαρούμενο Πάσχα, μετά τῶν οἰκίων ἡμῶν.

ΤΟ ΤΡΙΩΔΙΟΝ διὰ τοῦς ἀγωνιστικά ἐνσυνειδήτους χριστιανούς, εἶναι περίοδος περισυλλογῆς καί πνευματικῆς ἀνατάσεως.

Διὰ μερικές δυστυχισμένες ὑπάρξεις, ἔστω καί ἐάν οἱ περισσότερες δέν αισθάνονται τήν δυστυχία των, εἶναι "εὐκαιρία" διὰ τήν κορύφωσιν τῶν ἀμαρτωλῶν "ἀπολαύσεων", τίς ὅποιες γέγονται καθημερινά καί ποτέ δέν χορταίνουσι, ὅλη τήν χρονιά.

Δυστυχῶς τόσο ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας, ὅσο καί τῆς Ἐκκλησίας μας, δέν ἀντιδρῶν οὐσιαστικά εἰς αὐτό τό τόσο ἐπικίνδυνον κῦμα τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῆς κοινωνίας μας.

Μετά τό πέρας τῆς "κακῆς Ἀποκρηάς" ἡ τῆς "Ἀσχημῆς Ἀποκρηάς", ὅπως τήν χαρακτηρίσει ὁ χρονογράφος τῆς "Ἐστίας" Παῦλος Νιρβάνας, τήν 8-2-1920, ἡ ὁποία σίγουρα δέν θά ἦτο τότε τόσο κακή καί ἀσχημη, ὅσο τά τελευταία χρόνια, μερικοί θά διαπιστώσουν καί θά γράψουν, διὰ τήν "τιμῆν τῶν ὀπλων", ὅτι ἦτο ἀποκρηά τῆς μέθης καί τῆς ἀκολασίας (τό Σαββατοκύριακο τῆς ἀποκρηάς τοῦ 2019, μόνο εἰς τήν Πάτρα μεταφέρθησαν 130 άτομα εἰς τό Νοσοκομεῖον, ἐπικινδύνως μεθυσμένα!), ("Ἐστία 13-3-19) (τό 2020 εὐχόμεθα νά μήν εἶναι περισσότερα τά θύματα) καί τό μείγμα τῆς νεότητος, τοῦ ἀλκοόλ, τῆς πορνείας καί τῆς μοιχείας, εἶναι καταστρεπτικό, ὄχι μόνον διὰ τήν νεολαία μας, ἀλλά καί διὰ τήν πατρίδα μας, διὰ νά καταπροῦνον τήν ἐλέγχουσα συνείδησίν των.

Οἱ καρναβαλικές ἐκδηλώσεις ἔχουν βαθιές ρίζες καί δέν παύουν μέ διαταγές καί κατάρτες.

Χρειαίεται νά συνεργασθῆ σοβαρά ἡ πολιτική, ἡ Ἐκκλησιαστική, ἡ ἐπιστημονική, ἡ πολιτιστική καί οἰκονομική ἡγεσία τῆς χώρας μας, ὥστε οἱ καρναβαλιστικές ἐκδηλώσεις, νά μετατραποῦν, σιγά σιγά καί μεθοδικά, εἰς βάθος χρόνου, εἰς εὐχάριστες, ψυχαγωγικές καί δημιουργικές ἐκδηλώσεις.

"Ὁ ἔχων ὄρα ἀκοεῖν ἀκούετω", διότι γέγραπται "τά ὄψάνια τῆς ἀμαρτίας θάνατος".

✠✠✠

Ο ΝΑΟΣ τῆς Ἐνορίας μας εἶναι τό σπίτι μας. Ἐκεῖ εὐρίσκομε θαλπότη, τροφή καί παρηγοριά καί ἐπάνω ἀπ' ὅλα τήν θείαν εὐλογία, ἀπό τήν τεσσαρακοστή ἡμέρα τῆς γεννήσεώς μας, ἕως καί τήν ἡμέρα τῆς ἐξόδου ἀπὸ

τά γήινα.

Ὅμως τήν Μεγάλη Τεσσαρακοστή παρέχει περισσότερες καί πνευματικώτερες εὐκαιρίες πνευματικῆς καλλιέργειας.

Εἶναι πολὺ ὀφείλιμος ἡ συμμετοχή μας εἰς τά Μεγάλα Ἀπόδειπνα πού γίνονται κάθε ἀπόγευμα, ἐκτός ἐξαιρέσεων, εἰς τίς προηγουσμένες λειτουργίες, εἰς τοῦς Χαιρετισμούς τῆς Παναγίας μας καί εἰς τοῦς Κατανυκτικούς ἔσπερινούς τό ἀπόγευμα τῶν Κυριακῶν.

Ἡ συμμετοχή εἰς αὐτές τίς λατρευτικές εὐκαιρίες μᾶς ἡρεμοῦν, μᾶς ψυχαγοῦν καί μᾶς κάνουν πῖθ κοινωνικός, λέγουσι οἱ εἰδικοί ἐπιστήμονες.

✠✠✠

ΠΡΟΕΔΡΟΣ τῆς Δημοκρατίας ἐξελέγη διὰ πρώτην φοράν γυναίκα. Οὐδέν τό μεπτόν. Διότι "οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καί θήλυ" (Γαλ. Γ28) ἐνώπιον Θεοῦ.

Ὅμως εἶναι θρέμμα τοῦ "Ρήγα Φεραίου", ὄχι τοῦ ἐκ τοῦ Βελεστίνου, μέ ὅ,τι αὐτό συνεπάγεται.

Συζῆ μέ "σύντροφο", μέ ὅ,τι αὐτό διδάσκει ἐμέσως πλὴν σαφῶς, ἡ πρώτη πολίτης τῆς χώρας μας εἰς τόν ὀρθόδοξον λαόν τοῦ Θεοῦ τῆς Πατρίδος μας.

Καί διεννοήθη νά μήν ὀρκισθῆ μέ θρησκευτικό ὄρκο ἀσχέτως ἐάν "ἀνέκρουσεν πρῶμαν" ὅταν ὀρθῶς ἐπίεσθη, ἴσως ἀσφοκτικῶς, μέ ὅ,τι αὐτό σηματοδοτεῖ διὰ τήν περαιτέρω πορείαν τῆς. ("Ἐστία" 6-2-20)

Τίς ἀναντίρρητες αὐτές ἀλήθειες, τά Μ.Μ.Ε. τίς "ἔθαψαν", ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων καί οἱ πάντες τίς ὑποβάθμισαν, ἐν ὀνόματι τῆς κοινοβουλευτικῆς τάχα "ὁμοφυξίας".

Φαίνεται ὅτι ἡ θεωρία τοῦ πρακτικοῦ ὕλισμοῦ ἔχει ἐπηρεάσει πολλοὺς ἀπὸ τοῦς λεγομένους "συντηρητικούς" πολιτικούς μας καί ἡ θεωρία τοῦ διαλεκτικοῦ ὕλισμοῦ ἔχει πῖθ πολὺ ἐπηρεάσει τοῦς λεγομένους "φιλελευθέρους καί Δημοκρατικούς" πολιτικούς μας καί ἀγνοοῦν καί περιφρονοῦν τόν ὀρθόδοξον λαόν τῆς Πατρίδος, ὁ ὁποῖος παρ' ὅλα τά ἐλαττώματά του, ἔχει ὀρθόδοξο φρόνημα καί "Ἑλληνικό φιλότιμο" μέ ὅ,τι αὐτά συνεπάγονται.

"Ὅλοι αὐτοὶ οἱ χριστομάχοι, ἐάν ἐγκαίρως δέν ἀνακρούσουν πρῶμαν", θά ἀναγκασθοῦν εἰς τό τέλος τοῦ βιολογικοῦ κύκλου των, νά ἀναφωνήσουν τό τοῦ Ἰουλιανοῦ, "νενίκας με Ναζωραῖε" λέγει ἡ ἱστορία.

Υστερόγραφον:

Ἐίχε γραφῆ τό ἀνωτέρω σχόλιον ὅταν διαβάσαμε εἰς τό "Παρόν" τῆς 16-2-20 τά ἐξῆς:

"Μία ἀπόφασις τῆς Ολομέλειας τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, ἡ ὁποία δημοσιεύθηκε τὴν περασμένη Τετάρτη, μας προβληματίσει. Δύο οἱ λόγοι. Ὁ ἓνας εἶναι τό ὅτι προήδρευε ἡ κυρία Αἰκατερίνη Σακελλαροπούλου,

η οποία στις 13 Μαρτίου αναλαμβάνει Πρόεδρος της Δημοκρατίας, διαδεχόμενη τον κ. Προκόπη Παυλόπουλο. Και ο δεύτερος το ότι η απόφαση στρέφεται κατά της Εκκλησίας σε ένα κορυφαίο θέμα για τη συντριπτική πλειονότητα του ελληνικού λαού, τη θρησκευτική συνείδηση, που αποτελεί κορυφαίο στοιχείο της ταυτότητάς του. Και ήταν το λάβαρο του 1821...

Η υπόθεση είχε... "κατηγορούμενο" την Εκκλησία, η οποία είχε προσφύγει στο ΣτΕ κατά του Προεδρικού Διατάγματος που είχε εκδοθεί το 2018, επί υπουργού Παιδείας Κων. Γαβρόγλου (κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ), και αφαιρούσε από την αποστολή του υπουργείου παιδείας "την ανάπτυξη θρησκευτικής συνείδησης".

Εκτός της Εκκλησίας είχαν προσφύγει η Ιερά Μητρόπολη Πειραιά, εκκλησιαστικοί παράγοντες και γονείς παιδιών που φοιτούν στο Δημοτικό και στο Λύκειο.

Η Ολομέλεια έκρινε ότι ορθώς έγινε η αφαίρεση της "ανάπτυξης της θρησκευτικής συνείδησης". Ο νομοθέτης, δηλαδή, μπορεί να αλλάζει τα πάντα, να περιορίζει την εξουσία της Εκκλησίας. Το αναφέρει ρητά η απόφαση που υπογράφει η πρόεδρος του Συμβουλίου της Επικρατείας: "Η εξουσία της Εκκλησίας ασκείται εντός των πλαισίων των γενικών κανόνων που θεσπίζει ελεύθερα ο νομοθέτης"!

Ένας απλός πολίτης, δηλαδή, είναι η Εκκλησία, κύριοι δικαστές του Συμβουλίου της Επικρατείας...

Η θρησκευτική συνείδηση είναι ο μεγάλος εχθρός. Δεν είναι τυχαίο το ότι με το που ανακοινώθηκε η απόφαση του ΣτΕ έτρεξε να πανηγυρίσει ο πρώην υπουργός Παιδείας Νίκος Φίλης, χαρακτηρίζοντας την απόφαση θετική.

Πρέπει η θρησκευτική συνείδηση να τεθεί "υπό απαγόρευση"...

Μόνο που σε τούτη τη ζωή ΟΛΟΙ και ΟΛΑ κρίνονται...

Για το αποτόπωμα που αφήνει ο καθένας πίσω του...

Για το πόσο βοήθησε τούτη τη χώρα, που μας ζει...

Αυτό είναι το μεγάλο χρέος και της κυρίας Αικατερίνης Σακελλαροπούλου, που από τις 13 Μαρτίου θα είναι Πρόεδρος της Δημοκρατίας. Και το πρώτο δείγμα θα είναι η ορκωμοσία της".

✘✘✘

ΟΙ ΕΠΙΤΡΟΠΟΙ με πνευματικότητα και ορθόδοξο ένορικό ήθος, είναι "είδος υπό εξαφάνιση" και κάθε χρόνο γίνονται λιγότεροι.

Η "Έν. Κιν." έχει προτείνει ότι χρειάζεται να συγκροτηθεί μία πολυπληθής ομάδα, αναλόγως

του πληθυσμού της ένορίας, ευσέβων ανδρών και γυναικών, ή οποία να καλλιεργηται πνευματικά και να ενημερώνεται διά τὰ τῆς ένορίας και να έχει κάποια βαρύνουσα γνώμη, εκ τῆς οποίας να εκλέγωνται οι έπίτροποι εκ περιτροπῆς και όλοι να συμπαραστέκωνται ενεργῶς εις τό έργον τῆς ένορίας.

Ἡ εὐθόνη ἀνήκει εις τοὺς Ἄρχιερεῖς καὶ τοὺς Ἱερεῖς, οἱ ὅποιοι γνωρίζουν πολὺ περισσότερα ἀπὸ τοὺς λαϊκοὺς διὰ τὰ τῆς ένορίας, ὅμως πρέπει νὰ πεισοθὺν ὅτι δέν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ γνωρίζουν ὅλα, καὶ πολὺ περισσότερον, δέν εἶναι δυνατὸν νὰ φέρουν εις πέρας ὅλα καὶ με σωστὸ τρόπο μόνον τοὺς, λέγει ἡ κοινή λογική.

✘✘✘

ΤΟ ΔΗΜΟΓΡΑΦΙΚΟ πρόβλημα είναι βραδυφλεγής βόμβα πολλών μεγατόνων εις τὰ θεμέλια τῆς πατρίδος. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι παραδεκτὴ ἀπ' ὅλους καὶ τόνιζεται με ἔμφασιν καὶ συνεχῶς καὶ ἰδιαιτέρως τὰ τελευταῖα χρόνια, πὸ οἱ γεννήσεις εἶναι κατὰ 150000 περίπου λιγώτερες ἀπὸ τοὺς θανάτους εις τὴν πατρίδα μας, δηλαδή ὅσες περίπου εἶναι καὶ ἔκτρώσεις πὸ γίνονται κάθε χρόνο.

Κάποιοι ἰσχυρίζονται λανθασμένα ὅτι τό θέμα εἶναι οικονομικόν, διότι παρατηρεῖται ὅτι οἱ περισσότερον εὐποροὶ γεννοῦν λιγώτερα παιδιά.

Δυστυχῶς μιά μερίδα πολιτικῶν καὶ ἱατρῶν δέν δέχονται τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ὁποία εἶναι διεθνῶς ἀναγνωρισμένη ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἐπιστήμη, ὅτι "ἅμα σὺλληψις, ἅμα ζωὴ, ἅμα νηχὴ, ἅμα ὑπαρξις, ἅμα ὑπόστασις, ἅμα πρόσωπον, με δικαιώματα, πὸ τὰ ἀναγνωρίζει ὁ Νόμος καὶ τό ὀλίγων ἡμερῶν κυοφορούμενον παιδίον ἀπὸ Ἑλληνίδα εἶναι "Ἕλλην πολίτης" (Ποιν. Κώδιξ ἄρθρο 7) καὶ ἡ ζωὴ του προστατεύεται ἀπὸ τό Ποινικόν Δίκαιον καὶ κληρονομεῖ τὴν περιουσίαν τοῦ πατέρα του, εις περίπτωσιν ἐκτάκτου θανάτου του, διότι πιστεύουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μόνον σάρκα.

Ἡ ἀνάρτησις τῆς ἀφίσας ἐναντίον τῶν ἐκτρώσεων τὸν κινήματος "ἀφήστε με νὰ ζήσω", φαίνεται ὅτι ξύπνησε τὴν συνείδησιν καὶ οἱ τῶπεις, ὡς ἄλλες Ἐρυνίες, καὶ κατατρώμαξαν τοὺς ἐνόχους καὶ ἔκαναν τό πᾶν καὶ ἐπέτυχον νὰ ἀφαιρηθῇ ἡ ἀφίσα.

Ἄν ἡ ἀφίσα εἶχε ἓνα σκυλάκι νὰ λέγη "ἀφήστε με νὰ ζήσω" σίγουρα δέν θὰ ἀφαιρητο. Ἀλήθεια, πὸ εἶναι οἱ φιλόζωοι;

Διὰ τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἐκτρώσεων ἔχουν γραφεῖ πολλά. Τὸ ἀγωνιστικὸ περιοδικὸ "Ἰωάννης ὁ Βαπτιστῆς" εις τό ὑπ' ἀριθ. 659Ἀ20 τεύχος του θίγει διὰ πολλῶν τό θέμα, ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομε μερικὰ ἀφοπλιστικὰ καὶ χαριτωμένα, πρὸς πληρεστέραν ἐνημέρωσιν.

→

"Θά τό θέλατε σείς οί ὑπέρμαχοι τῶν ἀμβλώσεων, δηλαδή τῆς φρικιαστικῆς σφαγῆς ζωντανῶν παιδιῶν, θά τό θέλατε νά εἶχε συμβῆ σέ σᾶς; Νά ἦσουν, κ. Παπᾶ το ΣΥΡΙΖΑ καί σό κ. Κ. Καραμανλή (τοῦ Ἀχιλλέου) τῆς Ν.Δ. νά ἦσασταν στή θέσι τοῦ ἐμβρίου, πού αἰσθάνεται τά κοφτερά ἐργαλεῖα τοῦ ἐκτρωσιολόγου καί ἀντιδρᾶ καί συσπειρώνεται στήν ἄκρη τῆς μήτρας;

Θά θέλατε νά εἶχατε σφαγῆ καί σείς; Εἶπε ὁ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν Ρόνναλντ Ρίγκαν (21 Σεπ. 1980): "Παρατηρῶ, ὅτι ὅσοι εἶναι ὑπέρ τῶν ἀμβλώσεων, ἔχουν ἤδη γεννηθεῖ!"

"Ἐξήγγειλε ὁ κ. Πρωθυπουργός ἐπίδομα 2000 εὐρώ γιά κάθε παιδί πού γεννιέται. Ἐπαινετό. Ἀλλά τό κράτος μέ τό ἓνα χέρι δίνει βοήθημα στό παιδί πού γεννιέται, καί μέ τό ἄλλο χέρι δίνει τό κοφτερό μαχαίρι στόν ἐκτρωσιολόγο νά σφάζῃ τό ἀγέννητο παιδί!

Γιατί αὐτή ἀντινομία; Γιατί αὐτό τό τραγελαφικό; Ἄν μπορούσε τό νεογέννητο τό βρέφος νά μιλήσῃ, θά φώναζε "Γιατί ἐμάς μάς θέλετε καί τ' ἀδελφάκια μας, πού εἶναι λίγους μόλις μήνες μικρότερα τά σφάζετε; Γιατί; Γιατί; Γιατί; Γιατί ἐμάς μάς ἀγαπάτε καί τ' ἀδελφάκια μας τά πολτοποιεῖτε; Γιατί Γιατί; Γιατί...".

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΜΑΣ

Τά κάτωθι βιβλία τοῦ π. Παναγιώτου Μεντζᾶ, πού ἐξέδωσε ἡ "Ἐν. Κίν." πωλοῦνται εἰς τό βιβλιοπωλεῖον "Τωνιά τοῦ βιβλίου" τῶν Πατρῶν καί ἄλλα βιβλιοπωλεῖα 5 εὐρώ ἕκαστον καί ἀποστέλονται μέ ἀντικαταβολή.

- Εἰς Ἐπήκοον.
- Οἱ φωνές τῆς καρδιάς.
- Τομές. Ἐνοριακές καί Ἐκκλησιαστικές
- Τό Μεγάλο σκάνδαλο.
- Τόμος τῆς "Ἐνορ. Κίν." 3 εὐρώ.
- 13 τόμοι "Ἐνορ. Κίν." 30 εὐρώ σὺν τά ταχυδρομικά ἐξόδα.

Ἄ π. Παναγιώτης Μεντζᾶς, δέχεται εἰς τό "Πνευματικόν Κέντρον" κάθε Δευτέρα 6-7 μ.μ. καί ἐκτάκτως κατόπιν συνεννοήσεως.

Καλύτερα ἐπικοινωνία μαζί μας εἶναι τό Fax: 2610 277.015, κιν. 6981 394.624

ΣΚΟΡΠΙΑ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙΑ

- "Ράβδος δικαίου πλεῖον ἢ τιμὴ κακοῦ". (Γνώμαι μονόστοχοι, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου).
- "Ὁ ὑποκάτω πάντων ὢν, πού πεσεῖται" (ἐπαναλάμβανε ὁ π. Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος).
- "...Ὅπερ ἂν πάθωμεν ἀδίκως παρ' ὄτουσιν, ἢ εἰς ἀμαρτημάτων διάλυσιν ὁ Θεός ἡμῖν λογίζεται τήν ἀδικίαν ἐκείνην ἢ εἰς μισθῶν ἀντίδοσιν". (Χρυσόστομος. Ὑπόμν. Τρεμπέλα Ματθ. Β16 σμ. 9)
- "Πρὶν ἐξετάσης μή μέμψη, νήσους πρῶτον καί τότε ἐπετίμα" (Σοφ. Σειράχ ΙΑ7)
- Πολλάκις μάς ἀπογοητεύει ἡ ἐγκληματικὴ ἀδιαφορία τῶν δῆθεν συντετῶν ἀνθρώπων. (Τὴν δειλίαν καί ἀτολμία τὴν ὀνόμαζον σύνεσιν). ("Χίλιες μικρές ἀλήθειες" τοῦ π. Εὐσεβίου Κόκορη. Η 453η)
- "Ὁ χριστιανὸς ὅταν εἶναι ἐνοχος, νά ἀντιμετωπίσῃ τό σφάλμα του. Ὅταν ὁμως εἶναι ἀθῶος, δέν θά σκύβῃ τό κεφάλι σέ κάθε συκοφαντία. Ὑπάρχουν περιπτώσεις πού πρέπει νά ἀπαιτῆ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀληθείας καί τοῦ δικαίου, μέ ἀξιοπρέπεια" ("Ζωή" Τευχ. 4284 >14)
- Ἡ Γαλλικὴ "ἐπανάστασις" κάποιον καιρὸ ἔκοβε (3000) τρεῖς χιλιάδες κεφάλια κάθε ἡμέρα(!) μέ τὴν Γκιλοτίνη, (Ἔστία 5-11-14 σελ. 8)
- "Ὁ συλλογισμὸς καί ἡ σκέψις τοῦ λογικοῦ μας, δέν πρέπει, κατ' οὐδένα λόγον, νά εὐρίσκονται εἰς ἀντίθεσιν ἢ ἀνταγωνισμόν πρὸς τὴν, ἐν ταῖς Γραφαῖς, ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον νά χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἐξήγησιν καί ἐφαρμογὴν τῶν Γραφῶν". (Ὑπόμν. Τρεμπέλα Πραξ ΙΖ2)
- "Ὁ ἄνθρωπος δὴχως τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι δυνατόν νά ἀποφύγῃ τὴν δεισιδαιμονίαν, ὅσο ἐπιστήμων καί ἐάν εἶναι". (Ὑπόμν. Τρεμπέλα Πραξ. ΙΖ16)
- "Δήσωμεν τὸν δίκαιον, ὅτι δύσχρητος ἡμῖν ἐστι". (Ἠσαΐας Γ10)
- "Ὁ ἐν εὐὼν ὀφθαλμούς μετὰ δόλου" (ὁ συμφωνῶν μέ τά μάτια χωρὶς νά τό πιστεύῃ) "συνάγει ἀνδράσι λύπας, ὁ δὲ ἐλέγχων μετὰ παρησίας εἰρηνοποιεῖ" (Παρ. Ι10)
- "Μετάνοια σημαίνει ἐπάνοδο ἀπὸ τό παρὰ φύσιν, εἰς τό κατὰ φύσιν καί πορεία πρὸς τό ὑπέρ φύσιν" (Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός)

Η ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΕΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

- Κοινωνείς αξίως;
- Κοινωνείς άναξίως;
- Κοινωνείς εις άφεςιν άμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον;

Ο Κοινωνείς εις "κρίμα και κατάκριμα;"

- Κοινωνείς εις ύγιαν ψυχής και σώματος;
- Κοινωνείς άπρόσεκτα, όπως οι Κορίνθιοι εις τούς όποίους ο Άπόστολος Παύλος επισημαίνει ότι "διά τούτο έν ύμιν πολλοί άσθενείς και άρρωστοι και κοιμώνται (άπέθανον) ίκανοί"; (1 Κορινθ. ΙΑ30)

Εις τά άνωτέρω έρωτήματα, πολλοί δυστυχώς δυσκολεύονται νά άπαντήσουν. Η Ορθόδοξος Εκκλησία μας έχει δώσει σταθερές και πειστικές άπαντήσεις και θεωρητικά και βιωματικά.

Όμως κάποιοι από τούς αυτόανακηρυχθέντας ύπερσυντηρητικούς και ύπροθοδόξους και από τούς ύπερφιλελευθέρους, λέγουν και γράφουν και διδάσκουν κάποια πράγματα, τά όποια φέρουν σύγχυσιν εις τό θέμα της συμμετοχής των πιστών εις τό μυστήριον της θείας Εύχαριστίας και διά τούτο θά γραφούν κάποιοι σκέψεις, μέ τήν έλπίδα ότι βοηθούν κατά τι, τίς καλοπροαίρετες ψυχές.

Τήν ίδρυσιν του μυστηρίου της θείας Εύχαριστίας, είχε προαναγγείλει ο Κύριός μας άμέσως μετά τόν χορτασμόν των πεντεκισχιλίων λέγοντας:

"Εγώ ειμί ο άρτος ο ζών, ο έκ του ούρανου καταλαβάς έναν τίς φάγη έκ τούτου του άρτου ζήσεται εις τόν αιώνα και ο άρτος δε έν εγώ δώσω, ή σάρξ μου έστιν, ήν εγώ δώσω ύπέρ της του κόσμου ζωής". (Ιωάν ΣΤ 51)

Εις τήν πρώτην λειτουργίαν του "Μυστικού Δείπνου", "λαβών τόν άρτον και εύχαριστήσας... ειπε λάβετε φάγετε, τούτο έστι τό σωμα μου, και λαβών τό ποτήριον και εύχαριστήσας έδωκεν αυτοίς λέγων, πείτε έξ αυτού πάντες τούτο γάρ έστι τό αίμα μου τό της καινής διαθήκης, τό περί πολλών εκχυνόμενον εις άφεςιν άμαρτιών" (Ματθ ΚΣΤ 26-28)

Τήν έντολήν αυτήν τήν έτήρησαν οι μαθηταί Του και εύθός άμέσως μετά τήν Πεντηκοστήν "ήσαν... καθ' ήμέραν τε προσκαρτερούντες όμοθυμαδόν έν των ιερών κλώντες τε κατ' οίκον άρτον..." (Πραξ. Β 42-46) και τήν συνεχίζουν έως σήμερα, οι μαθηταί Του, οι σημερινοί.

Είναι άναντίρρητος βασική αλήθεια και δόγμα και πίστις και βίωμα της Ορθόδοξης Εκκλησίας μας ότι, όποιες ψυχές, δεν θέλουν νά συμμετέχουν και νά μεταλαμβάνουν των άχράντων μυστηρίων

της θείας Εύχαριστίας, δεν είναι ζωντανά μέλη της Εκκλησίας και οντε έχουσι "ζωήν έν εαυτοίς" (Ιωαν. ΣΤ33). Είναι ζωντανοί νεκροί και μέ τό τέρμα του βιολογικού κύκλου θά αρχίση "ο δεύτερος θάνατος" ο άθάντος, διότι θά έχουν άποκοπή όριστικά από τήν κοινωνίαν μετά του Ιησού όστις είναι "ή ζωή" (Ιωαν. ΙΑ25)

Τονίζομε βεβαίως τό ότι, όσοι δεν θέλουν νά κοινωνήσουν, όχι όσοι, προς καιρόν, διά λόγους άσκήσεως, τούς έχει άπαγορευθή από τούς έντεταλμένους λειτουργούς.

Η Εκκλησία από τήν πρώτη στιγμή της ίδρύσεώς Της και μέχρι της δευτέρας Παρουσίας, ζητούσε και ζητεί και θά ζητή κάποιοις προϋποθέσεις προκειμένου νά κοινωνούν τά μέλη Της των άχράντων Μυστηρίων.

Δηλαδή τήν τήρησιν των Εύαγγελικών αρχών και προφορικής Ιερής Παραδόσεως, εις τήν καθημερινήν ζωήν και κάποιων Ιερών κανόνων που ρυθμίζουν τήν περιοδικήν νηστειαν όρισμένων τροφών και γενικώς τήν έγγρατεϊαν.

Όμως οι Ιεροί κανόνες αυτοί δεν είναι άραρέγκλιτοι. Εχουν πολλές εξαιρέσεις, τίς όποιες ρυθμίζει ή διοίκησις της Εκκλησίας και άναλυτικότερα ο πνευματοφόρος Πνευματικός μας, αναλόγως των αντικειμενικών αναγκών των πιστών.

- Διά τούτο είναι ανάγκη νά προσέξωμε και νά προσευχηθώμε πολύ εις τήν έκλογήν του Πνευματικού μας, λέγει ή λογική μας.

Άλλά ως επανέλθωμε εις τά έρωτήματα:

- Πόσοι κοινωνούν αξίως;

"Ο υδείς άξιος των συνδεδεμένων ταίς σαρκικές επιθυμίες και ήδονές". Προσέρχεται ή προσεγγίζει..." τό άγιον θυσιαστήριον, διότι ουδείς είναι άναμάρτητος.

- Πόσοι κοινωνούν άναξίως;

Άπαντες. Χωρίς εξαιρέσιν.

- Πόσοι κοινωνούν εις άφεςιν άμαρτιών και εις ζωήν αιώνιον.

Όσοι πιστεδουν και βιώνουν ότι είναι αδόναμοι σκλάβοι της άμαρτίας και μέ τήν χάριν του βαπτίσματος και τήν ιδικήν των θέλησιν και προσπάθειαν, έγιναν "άπελεύθεροι Χριστού" και συνεχίζουν τόν άγώνα νά διατηρήσουν τήν έλευθερίαν από κάθε είδους πάθους, πάντα μέ τήν χάριν του Χριστού, ήτις πηγάζει από τά μυστήρια της Εκκλησίας και ιδιαιτέρως από τό μυστήριον της ειλικρινούς μετανοίας και εξομολογήσεως.

- Πόσοι κοινωνούν εις κρίμα και κατάκριμα;
 "Όσοι κοινωνούν χωρίς την εύλογίαν του πνευματικού των. Όποτε αυτοί κρίνουν. Μέ την προετοιμασίαν που αυτοί θεωρούν ως απαραίτητον, πιστεύοντας λανθασμένα, ότι η θεία Κοινωνία ενεργεί μαγικά, ως Τοτέμ και Ταμπού και ανεξάρτητα από την πρόθεσιν και προετοιμασίαν του κοινωνούντος. Αυτοί που "κοινωνούν" από κοσμικά ή θρησκευτικά έλαττήρια.

Η θεία Κοινωνία όταν λαμβάνεται με τίς προϋποθέσεις που όρίζει η Έκκλησία και έξατομικέη ή πνευματικίνητος έξομολόγος όφελει, όχι μόνον την ψυχήν αλλά και τό σώμα.

Κυρία και βασική προϋπόθεσις είναι τό κατανοήση και βίωση κάθε άνθρωπος τό γεγονός ότι όσο δικαίος και εάν είναι, είναι αδύναμος, είναι ακάθαρτος ενώπιον Θεού. Η δικαιοσύνη του είναι, όπως λέγει ο Ησαΐας, "ως ράκος αποκαθημένης πάσα η δικαιοσύνη ήμων" (Ισ. ΞΔ6).

Όσο πιο συνειδητά και έντονα συναισθάνεται ο άνθρωπος την αδυναμίαν του και τά πάθη του, τόσο περισσότερο χαιρείται την λύτρωσιν από τά πάθη των προηγουμένων ετών και την χαράν που δίδει ο Ίησούς διά των μυστηρίων και δοξολογεί τον Θεόν και γίνεται άνθρωπος δημιουργικός και όφελιμος.

"Ο τρώγων μου την Σάρκα και πίνων μου τό αίμα εν έμοι μένει κάγω εν αυτό" (Ιωάν. ΣΤ56) Και τότε ο άνθρωπος είναι "ένοικος και οικία" Χριστού, γεμάτος χαρά και εύωδια Χριστού. Η χαρά του είναι "πεπληρωμένη" και "ούδεις δύναται αίρει".

Καλύτερα προετοιμασία διά νά κοινωνή θεοφιλώς κάποια ψυχή, του Σώματος και του Αίματος του Χριστού, είναι προετοιμασία που κάνει τό Πνεύμα τό Άγιον μέσα εις τό είναι μας και την καρδιά μας.

"Όμως δι' ήμάς τούς άρχαρίους, άσφαλεστέρα προετοιμασία είναι αυτή που όρίζει ο πνευματοφόρος Πνευματικός μας, εις τον όποιον όφείλομε δυναμική ύπακοή.

Όμως ύπάρχουν κάποιες εκδηλώσεις της ψυχής μας που αποδεικνύουν εάν κοινωνούμε αγωνιστικά αξίως.

- Κοινωνείς αξίως όταν, μετά ο κάθε θεία Κοινωνία, τά πάσης φύσεως όλικά αγαθά, τά βλέπεις λιγώτερο έλκυστικά και κάποτε ήδη και όχληρά.

- Όταν μέ μεγαλύτερα σταθερότητα και ζήλον έκτελής τά καθημερινά σου καθήκοντα, προς πάσαν κατέθυσιν.

- Όταν εις την καθημερινήν σου ζωή, αισθάνεσαι όλο και περισσότερο ότι είσαι ένας ξένος και

ταξιδιώτης, "πάροικος και παρεπίδημος" (1 Περ. Β11) και χρησιμοποιής από τά γήινα, ότι είναι αναγκαίον νά φθάσης εις την "ποθεινήν πατρίδα".

- Όταν μετά από κάθε θείαν μετάληψιν, ένθουμείσαι περισσότερο και έντονώτερα την θείαν Παρουσίαν εις την καθημερινήν ζώήν σου.

- Όταν άγαπās περισσότερο την προσευχήν.

- Όταν λιγοστεθή ή ανταρέσκεια, ή φιλαντία, ο Εγωισμός και αυξάνη τό ταπεινό φρόνημα μέσα σου.

- Όταν απορρίπτης εκείνο που οι άνθρωποι του κόσμου άγαπούν και κρίνης την αξίαν ή την άποξίαν όλων των αντικειμένων, συμφώνως μέ τό θέλημα του Θεού, όπως τό όρίζει διαχρονικά ή Ιερά Παράδοσις της Έκκλησίας μας.

Τ' ανώτερω κριτήρια είναι μερικά μέ τά όποια μπορεί κάποια ψυχή νά ανακρίνη την συνείδησίν της, όχι διά νά απελπίζεται, αλλά νά βελτιώνη την προσπάθειά της, διά κάτι το θεοφιλέστερο.

Δέν θά πρέπει νά άπογοητευθεί όταν δέν αισθάνεται την γλυκύτητα που ήσθάνετο όταν κοινωνούσε ως άρχαρία, εις τά πρώτα βήματα της πνευματικής ζωής.

Είναι ανάγκη νά συνεχίζη την προσπάθειά και νά κοινωνή μέ τον Θεόν, όχι διά τά όψρα Του, αλλά από άγάπη και άφοσίωσιν εις Αυτόν. Τότε ή θεία Κοινωνία είναι πιο όφελιμος εις αυτόν και πιο εύάρεστος ενώπιον Θεού.

"Όλα αυτά δέν σημαίνουν ότι πρέπει νά θερμομετρούμε τό βαθμό της αγιότητός μας, διότι τότε θά γίνωμε άνήσυχoi, ταραγμένοι και νευρικοί και θά κατανήσωμε ψυχονευρωτικοί.

Είναι θέλημα Θεού νά αγωνιζώμεθα μέ έμπιστοσύνη εις τον Θεόν και νά γίνωμε "ως τά παιδιά" (Ματθ. ΙΗ3) μέ παιδικό φρόνημα εις την καρδιά μας και όχι "ταίς φρεσί" (1 Κορ. ΙΑ20) και νά είμεθα ήρεμοι κι εύχαριστημένοι, όχι μόνον όταν έχωμε εύχάριστα συναισθήματα ψυχολογικά, τά όποια όσο προχωρούμε εις τον άγώνα, συνήθως παρέρχονται, ούτε όταν έχωμε πολλές εύλογίες από τον Θεόν, αλλά όταν είναι εύχαριστημένος από την πνευματικήν πρόοδόν μας, ο συναθλών Πνευματικός όδηγός μας.

Τέλος στόχος άς είναι νά προοδεύσωμε τόσο, ώστε ο Πνευματικός μας νά εύλογήση νά κοινωνούμε εις κάθε λειτουργία και νά αισθανώμεθα ότι ήσθάνετο ο χριστιανός ποιητής όταν έγραφε:

"Πάσχα θά κάνω σήμερα κι είναι λαχράρα μου μεγάλη,

Πάσχα θά κάνω σήμερα, θά κοινωνήσω πάλι".

(Βερίτης)

Διατί τόσα διαζύγια;

Συνέχεια εκ της 81

όσα περισσότερα δίνουμε, τόσο πληρεστέραν ικανοποίησιν και χαράν, δέν ημπορεί νά μάς τήν μειώση και πολλώ μάλλον νά μάς τήν αφαιρέση κανείς, παρά μόνον ο πληγωμένος έγωισμός μας, μέ τήν αντίσχυρον δικαιολογίαν μας, ότι "δέν έχω αντίπαλκρυσιν από τό έτερον ημισυ" και διά τούτο, φέρομαι, όπως φέρομαι.

Κυρία αίτια και μοναδική αίτια τών διαζυγίων είναι ο πληγωμένος έγωισμός, εκτός σπανίων εξαιρέσεων από έντονες ψυχογενετικές διαταραχές, τίς όποιες ή θερμή θυσιαστική αγάπη μπορεί νά τίς μειώση και νά τίς θεραπεύση, λέγει ή επιστήμη.

Ο έγωιστής σύζυγος και ή έγωίστρια σύζυγος, δέν γνωρίζουν και δέν ημπορούν νά αγαπήσουν. Θέλουν διακαώς μόνον νά αγαπώνται παθολογικά.

Διότι τό αντίθετο της αγάπης, δέν είναι τό μίσος, όπως οι πολλοί πιστεύουν, αλλά τό αντίθετο της αγάπης είναι ο έγωισμός, ή παθολογική λατρεία τού ΕΓΩ.

"Όποιος, όποια αγαπά, τού (της) είναι αδιανόητος ο χωρισμός "ή αγάπη πάντα έλπίζει πάντα υπομένει" (Κορινθ, ΙΓ7) εκτός εάν κινδυνεύει ή σωματική και ψυχική ύπόστασις πραγματικά και αποδεδειγμένα και κατόπιν συστάσεως ιατρού και πνευματικού.

Η διαρξίς άπιστίας δικαιολογεί τό διαζύγιον, χωρίς νά υποχρεώνη τό άδικηθέν μέλος νά χωρήσῃ, όταν βεβαίως ύπάρξη πραγματική μετάνοια.

Τό πιό μεγάλο λάθος που κάνουν πολλά άνδρόγυνα είναι τό ότι, όταν στεφανωθούν, θεωρούν ότι από τότε και ύστερα είναι καιρός νά απολαύσῃ ο ή σύζυγος τά του γάμου αιδός ή αιδή και μόνον, άδιαφορώντας διά τίς ψυχοσωματικές ανάγκες τού έτερου ημισυ.

Θεωρούν δεδομένη τήν αγάπη τού άλλου και άστειρευτες τίς άντοχές του. Ένώ πριν στεφανωθούν, ο ένας έκανε τό πόν διά τόν άλλον, μετά τόν γάμον, αντιστρέφονται οι όροι και ο ένας μόνον απαιτήσεις έχει από τόν άλλον και όχι καθήκοντα.

Ένώ ίσχυει τό αντίθετο. Τό νά διατηρήσης τήν αγάπη και τό ενδιαφέρον τού ή της συζύγου, είναι δυσκολότερον από τό νά κερδίσης τήν αγάπη του (της). "Τού φυλλάξασθαι τάγαθά χαλεπότερον έστι τού κτήσασθαι" (Δημοσθένης)

Όταν αρχίσουν οι έντονες ύποχρεώσεις, της εργασίας και τών τέκνων, χρειάζεται έντονοτέρα προσπάθεια, μεγαλυτέρα ύπομονή και καρτερία και μεγάλη ταπεινώσις διά νά διατηρηται και νά αύξάνεται ή αγάπη, διότι όταν δέν αύξάνεται άπαραιτήτως μειώνεται.

Χρειάζεται νά μή δίδουν όλες τίς δυνάμεις των εις τίς διάφορες εργασίες, διά νά έχουν λίγο προσωπικό χρόνο, ο καθείς διά τόν εαυτό του, ώστε νά ξεκουράζεται σωματικά και πνευματικά.

Νά έχουν όπωσδήποτε κάποιο χρόνο νά συζητούν, όχι μόνον διά τίς οικογενειακές ύποχρεώσεις, αλλά και διά τίς προσωπικές ψυχικές ανάγκες των, οδτως ώστε νά γνωρίζονται, ήμέρα μέ τήν ήμέρα, καλλίτερα, ώστε νά δύναται νά βοηθή ο ένας τόν άλλον νά ξεπερνά τίς αδυναμίες του και νά ενδυναμώνεται ή ψυχή των και νά αυξάνη συνεχώς ή αγάπη των, ώστε νά καλύπη ο ένας τού άλλου τίς διάφορες ανάγκες και αδυναμίες.

Τεραστίαν ζημίαν προξενεί εις τό άνδρόγυνο τό κοσμικό και μοντέρνο, γραφε άμαρτωλό, περιβάλλον. "Μή κακοίς όμιλη" (συναναστρέφεται), διότι "κάν χωλό παροικήσης ύπόσκαζειν μαθήση", (Έάν περπατάς συνεχώς μέ άνάπυρο εις τά πόδια σιγά σιγά θά τόν μιμήσαι εις τήν κίνησιν του), έλεγαν οι άρχαιοι πρόγονοί μας.

Η δέ Αγία Γραφή και οι Άγιοι πατέρες μας, "πάλιν και πολλάκις" μάς συμβουλεύουν νά διαλέγωμε τίς συναναστροφές μας και νά αποφεύγωμε τίς κακές παρέες.

Η μελέτη της Αγίας Γραφής και διαφόρων πνευματικών και οικοδομητικών βιβλίων, ή ακρόασις τού Θείου λόγου και ή συμμελέτη τού Θείου λόγου, μέ ψυχές "της ψυχής μας αδελφάδες", βοηθούν τό άνδρόγυνο.

Μεγάλη δέ ασφάλεια είναι όταν ειμεθα πραγματικά και ουσιαστικά συνδεδεμένοι μέ τήν Έκκλησίαν και συμμετέχωμε εις ζωήν και τήν δράσιν της Ένορίας μας, όπου θά εύρεθούν οι κατάλληλες συναναστροφές, που όχι μόνον δέν θά μάς βλάπτουν, αλλά και έν καιρώ τού πειρασμού, θά μάς στηρίζουν.

Τέλος όταν προσευχώμεθα ένσυνείδητα και μέ θέρημη, όταν "σμίγουν" τά χείλη στό Θείο Ποτήρι", μέ τήν εύλογίαν τού κοινού Πνευματικού έξομολόγου λειτουργού, τότε δέν ύπάρχει "οδέν πρόβλημα άλυτον", τότε, "όλα γελούν μέσα σ' αυτό τό σπίτι.

Ρωτάω ποιός είναι άφεντικό και μούπαν για κάποιο Σαμαρίτη". (Βερίτης).

